

עומדת לעמתו. הוי המרבה לא־לו: (חבקוק ב' ו').

יעצוהו עשות עץ גבוה חמשים. לתלות עליו קדש קדשים. ולהכינו
כחפצו מכל־חרשים. חרש חכם יבקש־לו: (ישעיה מ' כ')

סנסן ליאיר

לעומתו. וגזרה כינוי למרדכי מל' ספיר גזרתם (איכה ד' ו'). שסיפר להם שלמרות
כבודו וממשלתו נמצאת גזרת איש דהיינו מרדכי עומדת לעומתו שאינו כורע
לו, וכמ"ש וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני רואה וגו'. וסיים המשורר
הוגי המרבה וכו': לא לו. למ"ד של לא בדגש (בספרים מדויקים) והיא זרה. ונ"ל
שבאה כן לבאר לאוזן השומע שהראשונה לא באל"ף והשניה לו בוי"ו. ולכן
באה בדגש לסימן השלילה כמו ויאמרו לא (בפ' וירא, ובשמואל א' ח' י"ט) וכיו"ב,
ע"ד שאומרים "לא באל"ף רבתי". וכן וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע (פ' וישב)
הלמ"ד הראשונה דגושה, שחת לו לא בניו מומם (פ' האזינו) הלמ"ד השניה
דגושה (כדעת אור תורה וכן מנהגנו ודלא כרנ"ה בעין הקורא שם), לרשת
משכנות לא לו (חבקוק א' ו') לא דגושה בתנ"ך ברויאר, עובר מתעבר על ריב לא
לו (משלי כ"ו י"ז) לא דגושה. ויש מקומות שיסמנו לשומע לא באל"ף ע"י פסק
לפניה, כמו ויאמר | לא כי צחקת (פ' וירא), ויאמר | לא כי אני שר צבא ה' (יהושע
ה' י"ד). וכן ואמר | לו כי עקב תתן (ש"א ב' ט"ז) נ"ב במסרה קטנה סבירין לא,
ורד"ק ומנחת שי כתבו שהוא כתיב בוי"ו וקרי באל"ף ע"ש. ולכן באה מלת
ואמר בט' פסק להפרידה מתיבת אלא שאחריה. וכיו"ב עוד בשופטים (י"ב ה')
האפרתי אתה ויאמר לא, בפסק בתנ"ך קורן. וכן במלכים א' (ב' ל') ושם (י"א
כ"ב). ואכמ"ל:

יעצוהו. קדש קדשים. מרדכי. ומצינו כיו"ב בדה"א (כ"ג י"ג) ויבדל אהרן
להקדישו קדש קדשים. ובירושלמי מגילה (פ"א ה"ג ופ"ג סוף הלכה ב') וסנהדרין
(פ"י ה"ו) וע"ז (רפ"ג וספ"ג) נחום איש קדש קדשים. ובזוהר האזינו בסוף אדרא
זוטא, חמינא לבוצינא קדישא קדש קדשים דאיסתלק מן עלמא. וע"ע בירושלמי
ספ"ו דגיטין ע"ש: וְלִהְיֶינּוּ. כצ"ל על משקל להשיבו אל אביו (בראשית ל"ז כ"ב)
וכ"ה בספר מדויק: חרש חכם. נגר אומן: